

На царския синъ му паднала тежка мжка на сърцето. По цѣлото царство разпратилъ да питатъ: кой е изгубилъ една златна обувка. И заповѣдалъ, каквото и да се случи да намѣратъ ешътъ на тая златна обувка.

Тръгнали царскитѣ слуги по села и градове да питатъ и разпитватъ и да мѣрятъ златната обувка. На чий кракъ най-добрѣ ще стои — негова е. Ходили и при богати и при бѣдни момичета, мѣрили обувката на краката имъ, а тя никому не уйдисва — или малка или голѣма ще дойде.

Ходили слугитѣ, ходили, уморили се. Най-послѣ стигнали до едно село, дошли до една кжща, задъ кжщата градина, а въ градината върба зелена, сѣнчеста и подъ върбата бистро кладенче. Влѣзли царскитѣ слуги въ градината да си починатъ подъ върбовата сѣнчица и студена водица да пиятъ. Въ това врѣме изъ кжщата излѣзла една баба. Тѣ я запитали:

— Имашъ ли мома, бабо?

— Имамъ, синко, имамъ...

— Една или двѣ?...

— Е и друга имамъ, ама тя не е моя, тя е дѣдова и е толкова грозна и лѣнива, че ще ви е гнусъ да я видите.

— Нека дойде тукъ да прѣмѣримъ златната обувка казали царскитѣ слуги и разправили всичко на бабата.

Тя припнала при своята дъщеря въ кжщи и ѝ казала:

— Скоро, джще, пригответи се, облѣчи се и краката си омий!

Пъкъ на дѣдовото момиче казала:

— Ухъ ти, парцалуше проклета, край огнището въ пепелището да седнешъ и да не шавашъ!...

Влѣзли царскитѣ слуги въ кжщата. Бабата казала на дъщеря си.

— Подай, мама, краченце!

Подаде си тя крака, мѣратъ царскитѣ слуги златната обувка — не става, малка дохожда. Тогава тѣ попитали: